

634.0.945.26

ERDŐ '82

FAKITERMELŐK XII. NEMZETKÖZI VERSENYE 1982. SZEPTEMBER 28-30

„A most végéhez érkezett 12. Nemzetközi Fakitermelő Verseny jelentőségének sokoldalúságát bizonyította. Amellett, hogy a szellemi vetélkedők és a fizikai sport nyelvén bepillantást engedett a fakitermelők munkájának mesterfogásaiba, a társadalom szélesebb körei elé tárta annak nehézségeit, felelősségteljes, szellemi és fizikai koncentrációt egyaránt igénylő, különösen kemény embert kívánó munkáját, s általa gazdasági jelentőségét is bizonyította.

Hazánkban évente 8 millió m³ fát termelünk ki. Ehhez a mai technikai felszereltség mellett 50 millió döntővágást, 500 millió gallyazóvágást, 400 millió daraboló vágást, mindezt egybevetve egymilliárdnál is több motorfűrészvágást kell elvégezni. A számok alapján elképzelhető, hogy ilyen mennyiségnél már a tized és század másodpercrek is meghatározó jelentősége van.

Ahhoz, hogy fafeldolgozó üzemeknek alapanyaga legyen, hogy a hajlék, a lakás fölé fedélszék kerüljön, melet adjon a tűzhely, legyen bútor, első helyen a motorfűrészkezelő munkatársaink áldozatos, nehéz munkájára van szükség. Ezért jelképezi a fűrész, mint már a motorfűrész szakmánkat, az erdőgazdálkodást. Olyan ez nálunk, mint a mezőgazdaságban a sarló. Mind a kettő aratást jelent! Mind a kettő kemény megpróbáltatást, erős fizikumot, szaktudást és elkötelezettséget követel.

Sokszor felvetődik szakmán kívül és belül a kérdés, mikor veszik át a fakitermelési munka legnehezebbjét — a motorfűrész munkát — a fakitermelő kombájnok? Ilyen, ún. többcélú fakitermelő gépek ma már csaknem minden országban, így hazánkban is dolgoznak. Sajnos meg kell mondanunk, hogy a technika mai szintjén lombos faállományaink kitermelését még nem tudták megoldani. Ezért nálunk és gondolom más országokban is, belátható időn belül a motorfűrész marad a fakitermelés alapgépe. Mindent megteszünk azért, hogy dolgozóink kezébe a legjobb gépeket adhassuk. Szoros kapcsolatot tartunk a gépgyártó cégekkel, az állandó fejlesztés érdekében. Felhasználjuk a hazai és a nemzetközi versenyek tapasztalatait a fakitermelésben dolgozó munkatársaink szakmai képzettségének növelésére, a biztonságos munkavégzés feltételeinek megteremtésére.

A fakitermelő versenyeknek azonban nemcsak gazdasági jelentősége van. A szaktudás bővítése mellett emberi kapcsolatok szövődnek! Erősödik a csapatmunka, a kollektív szellem, az együvé tartozás érzése."

Igy értékelte zárszavában dr. Királyi Ernő, a MÉM EFH vezetője a Mezőgazdasági és Élelmezésügyi Minisztérium által a Mezőgazdasági, Erdészeti és Vízügyi Dolgozók Szakszervezete, a Magyar Kommunista Ifjúsági Szövetség, az Országos Erdészeti Egyesület, az Erdészeti Tudományos Intézet és a Balatonfelvidéki EFAG közreműködésével megrendezett nemzetközi fakitermelő versenyt.

Erdőgazdaságaink meghívására 11 ország küldte el legjobb fakitermelőit, az európai észak és a szocialista országok. A norvég, a német demokratikus, a lengyel, a jugoszláv, a finn, a dán, a csehszlovák, a bolgár, a szovjet szövetségi, a svéd, a román és természetesen a magyar zászlók lengték körül a Balatonfelvidéki EFAG dolgozói által pompásan kialakított versenypályát a gyenesdiási Nagymezőn. A versenyt dr. Soós Gábor mezőgazdasági és élelmezésügyi államtitkár nyitotta meg. A főemlévényen a szak számos kiválósága között foglaltak helyet dr. Szász Tibor tud. főosztályvezető elnöklete alatt a nemzetközi főzsűri tagjai: Jan Jaroszkiewicz a lengyel Állami Erdészeti Tervezési Intézet osztályvezetője, Vudovit Cakajda a kistapolcsányi Erdőgazdaság igazgatója Csehszlovákiából, Svein Ackerholt a Norvég Ifjúsági Szövetség küldötte és Olavi Puoskari, a finn Közoktatásügyi Minisztérium erdészeti szakoktatási főigazgatója.

Maga a verseny a már több éve kialakult módon zajlott. Az egyes versenyszámok döntés, gallyazás, szerelés, kombinált, majd lánckímélő darabolás voltak. Újítást jelentett, hogy a gallyazást nem befűrt műágakon, hanem a táj kopárfásításaiból származó, a célra sajnos rendkívül alkalmasnak bizonyult, erősen ágas, végvágott törzseken végezték el.

A verseny első napján a döntés folyt a Zala egykori árterén, Zalavárott álló vágáskorú nemesnyárasban. Itt mindjárt a finnek törtek az élre (1801 p.), ketten is elérve a háromtagú csoportból a 600 feletti pontszámot. Közvetlenül követték őket a svédek (1630 p.), de erősen megközelítette őket a magyar csa-

A döntés

A szerelés

Győztes csapatok a dobogón — csehszlovák, finn, magyar

pat is (1597 p.). A magyar csapatot *Palkovics Antal*, a Balatonfelvidéki EFAG dolgozója a nemzetközit közvetlenül előző hazai versenyen II. és a kombinált darabolásban III. helyezést elérve, *Molnár Miklós* a krasznokvajdai Bástyá MGTSZ motorfűrészeze korábbi jó eredményekkel és *Kollár Miklós* a solti Szikra MGTSZ dolgozója alkotta a hazai versenyen a kombinált darabolásban III. helyezést elérve.

A darabolás

A gallyazás

A második napra mindenki rendkívül szoros küzdelmet várt, hiszen dobogós helyre lehetett kilátásunk. A további versenyszámok Gyenesdiáson zajlottak. A hangulat egyre jobban forrósodott, különösen miután a svéd csapat egyik versenyzője hibás szerelés folytán három számból is kiesett. Felcsillant számunkra az ezüstérem! — Ebben azonban a csehszlovákok megelőztek bennünket. Így végül is csapatversenyben I. helyen végeztek a finnek (4058 p), II. helyen a csehszlovákok (3615 p.) és III.-on a magyar csapat (3495 p.). Az egyéni összetettben helyezésük jogosultságát bizonyították a finnek, elvitték egyénileg is az első három helyet. A magyar csapat egyik tagja — Molnár Miklós — a VI. helyen végzett a kombinált darabolásban 3.-ként végezve. A csapat másik tagja — Kollár István — a gallyazásban 2. lett.

A versenyt nagyszámú érdeklődő közönség kísérte figyelemmel. Nagyban elősegítette ezt dr. Fírbás Oszkár szakközépiskolai tanár hangosbemondása. A szükséges közlendők mellett gondoskodott a jó hangulatról is és a környező iskolák több osztálynyi tanulói felé fordulva felhasználta az alkalmat a szakma szépségeinek felvillantására, az erdőgazdasági munka iránti kedv felkeltésére. Ennek kapcsán merül fel a gondolat, nem volna-e célszerű ezeket a versenyeket a fahasználaton túl az erdőművelésre is kiterjeszteni? — A gépi munka már ott is uralkodóvá lett és a propagandát méginkább kívánja...

Az ünnepélyes díjkiosztás a keszthelyi színházban történt. A díjak és oklevelek özöne után dr. Királyi Ernő hivatalvezető mondott zárszót és a külföldi résztvevők nevében a finn Olavi Puoskari ismerte el a rendezés kitűnő színvonalát, mondott köszönetet az előzékeny vendéglátásért. A köszönet első sorban a megrendezést lehetővé tevő erdőgazdasági vállalatainkat illeti, ezek között is főként a Balatonfelvidéki EFAG dolgozóit, akiknek legalább egyhónapos kemény munkája feküdt ebben a jeles eseményben.

Jérôme René

Halálának 150. évfordulója H. D. Wilckens emlékének váratlan mértékű felbuzgását váltotta ki. Lapunkban már többször is ismertetett megemlékezések után most *Arpad Leopold*, az alsószászországi erdészeti üzemtervezési hivatal munkatársa Wolfenbüttelben idézi emlékét. A rendkívül részletes és pontos adatokat tartalmazó tanulmányban Wilckensnek különösen saját hazájában, Szászországban elszünetett, sok megpróbáltatással járó életútjáról szerezhetünk eddig nem ismert részleteket. Fogalmat alkothatunk rendkívül széleskörű érdeklődéséről, ma is meg szívlelendő ötleteiről. Hasznos elgondolásai voltak többek között az ásványolajbányászatról, a használt üveg újrahasznosításáról, és sok egyébről is. Megtudhatjuk, hogy selmecbányai alkalmaztatása előtt 1800—1810 években összesen hat erdészeti-vadászati tárgyú könyvet írt a waltershauseni erdészeti intézetben tartott előadásainak anyagából. Ezekben nagyrészt Pfeil tanítványának mutatkozott. Végül megtudhatjuk azt is, hogy Magyarországra szerződése végül is menekülés volt a fenyegető francia uralom elől. A napóleoni hódítások során felelevenedtek benne a franciák részéről családját a hétéves háború során ért csapások emlékei.

A magyarországi szereplést tárgyaló részt Leopold azzal vezeti be, hogy Wilckens működése nem fehér foltot szüntetett meg a magyar erdészet történetében, hiszen itt mesterséges erdősfítésről szóló okmány már 1262-ből származik (106 évvel előzve a hasonló nürnbergi). De említi folytatólag *Zsigmond király* 1426-os erdőrendtartását és a rendszeres erdőgazdálkodásnak egyéb dokumentumait is. Wilckens tevékenységét ebben a környezetben a már ismertetett tanulmányokban foglaltakkal egyezően ismerteti a szerző. Figyelmet érdemel a végén még annak a népes tábornak a névszerinti felsorolása, akik ezirányú kutatómunkájában segítségére voltak. Fontos helyet foglal el ebben dr. Hiller István, egyetemünk könyvtár-főigazgatója.

(DER FORST u. HOLZWIRT 1982. 12. Ref.: Jérôme R.)